

Prima instanță - (Judecătoria Soroca) V. Belous

Instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) A. Albu, E. Bejenaru, A. Toderaș

ÎNCHEIERE

21 martie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Ala Cobăneanu
Luiza Gafton, Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Silvia Trifăuțan-Chiorescu,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Silvia Trifăuțan-Chiorescu împotriva lui Ghenadie Chiorescu cu privire la încasarea sumei,
împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 31 octombrie 2017, prin care a fost respins apelul depus de Silvia Trifăuțan-Chiorescu și menținută hotărârea Judecătoriei Soroca din 05 iunie 2017,

c o n s t a ț ă:

La 29 martie 2017 Silvia Trifăuțan-Chiorescu a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Ghenadie Chiorescu, prin care a solicitat încasarea datoriei acumulate pentru cheltuielile aferente întreținerii automobilului proprietate comună pe cote-părți, începând cu 10 august 2013 până la moment.

Motivele cererii de chemare în judecată, astfel după cum au fost expuse de reclamantă, pot fi rezumate după cum urmează.

La 27 septembrie 1997 Silvia Trifăuțan-Chiorescu a înregistrat căsătoria cu Chiorescu Ghenadie și până în anul 2013 au dus o gospodărie comună.

În timpul căsătoriei au procurat automobilul de model „VAZ 21099”, care este unicul bun comun.

Prin hotărârea Judecătoriei Soroca din 11 aprilie 2016, părților li s-a atribuit în proprietate personală câte ½ cotă-parte din bunul comun - automobilul de model „VAZ 21099”.

Astfel Silvia Trifăuțan-Chiorescu a invocat că din 10 august 2013 automobilul s-a aflat la parcare auto, iar cheltuielile pentru plata parcării au fost suportate de către ea, în total până la 20 decembrie 2016 achitând suma de 8 260 lei.

La 10 martie 2017, în vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, a expediat în adresa pârâtului o somație, însă aceasta a rămas ne soluționată.

În drept, acțiunea a fost întemeiată în baza art. 349 și art. 350 din Codul civil și art. 86 și 166 din Codul de procedură civilă.

În cadrul ședinței de judecată din 05 iunie 2017, reclamanta a indicat că plata lunară pentru serviciile de parcare a automobilului constituia 200 lei, dar începând cu luna octombrie 2016 s-a majorat până la 220 lei.

Astfel, reclamanta și-a concretizat cerințele, solicitând încasarea de la pârât a datoriei în sumă de 4 790 lei, acumulată pentru cheltuielile aferente întreținerii automobilului proprietate comună pe cote-părți, începând cu 10 august 2013 până la momentul dat, care la data de 10 iunie 2017 constituia 9 580 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Soroca din 05 iunie 2017 acțiunea s-a admis parțial.

S-a încasat de la Ghenadie Chiorescu în beneficiul Silviei Trifăuțan-Chiorescu cota-parte a cheltuielilor aferente întreținerii automobilului comun pentru perioada parcării de opt luni, începând cu momentul aprecierii cotei-părți conform hotărârii Judecătoriei Soroca din 11 aprilie 2016, până la 20 decembrie 2016, în mărime de ½ din suma de 1 600 lei.

S-a încasat de la Ghenadie Chiorescu în beneficiul statului taxa de stat în suma de 150 lei, de a cărei plată reclamanta a fost scutită la depunerea cererii de chemare în judecată.

S-a încasat de la Ghenadie Chiorescu în bugetul Judecătoriei Soroca cheltuielile aferente judecării pricinii, suportate de instanța judecătorească în legătură cu înștiințarea și chemarea părților în judecată în sumă de 23,56 lei.

La 26 iunie 2017 Silvia Trifăuțan-Chiorescu a depus cerere de apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea soluției, instanța de fond a menționat că părțile dețin câte ½ cotă-parte din automobilul de model „VAZ 21099” începând cu 11 aprilie 2016, data pronunțării hotărârii judecătorești despre partaj.

Respectiv Silvia Trifăuțan-Chiorescu este îndreptățită de a solicitat cota-parte a cheltuielilor aferente întreținerii automobilului comun pentru perioada parcării de opt luni, începând cu momentul aprecierii cotei-părți conform hotărârii Judecătoriei Soroca din 11 aprilie 2016, până la 20 decembrie 2016.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 31 octombrie 2017 s-a respins apelul depus de Silvia Trifăuțan-Chiorescu și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Soroca din 05 iunie 2017.

La 01 februarie 2018, prin intermediul oficiului poștal (f.d. 76), Silvia Trifăuțan-Chiorescu a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Soroca din 05 iunie 2017 și a deciziei Curții de Apel Bălți din 31 octombrie 2017, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie încasat de la Ghenadie Chiorescu datoria acumulată pentru cheltuielile aferente întreținerii automobilului proprietate comună pe cote-părți începând cu 10 august 2013 până la data de 10 iunie 2017 din suma totală de 9 580 lei, în mărime de 4 790 lei.

În motivarea recursului, Silvia Trifăuțan-Chiorescu a exprimat dezacordul cu soluția instanțelor inferioare de judecată, reiterând circumstanțele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei.

Consideră că este neîntemeiată constatarea instanței că, părțile dețin în câte ½ cotă-parte din automobilul de model „VAZ 21099” din data de 11 aprilie 2016 - data pronunțării hotărârii judecătorești despre partaj, și din moment ce coproprietarii au rămas în relații de căsătorie, până la aprecierea fiecărui titular a cotei-părți, bunul comun automobilul de model „VAZ 21099”, s-a aflat în devălmășie. Respectiv, cheltuielile aferente pentru întreținerea și conservarea bunului comun devălmaș se prezumă că au fost acoperite din bugetul comun al familiei.

În acest sens, susține că, din 10 august 2013 nu mai formează o familie cu pârâtul, iar dreptul asupra proprietății bunului nu s-a născut după partajarea averii, dar din momentul dobândirii. Astfel, bunul cu toate că se afla în regimul coproprietate în devălmășie, oricum necesita a fi păstrat pînă la soluționarea conflictului dintre soți.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa participanților la proces la 29 noiembrie 2017.

Totodată, potrivit avizului de recepție anexat la dosar (f.d. 63), Silvia Trifăuțan-Chiorescu a primit decizia integrală la 01 decembrie 2017.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 434 Codul de procedură civilă, recursul declarat la 01 februarie 2018 se consideră în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă

că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmets împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat Silvia Trifăuțan-Chiorescu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Silvia Trifăuțan-Chiorescu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Ala Cobăneanu

judecători

Luiza Gafton

Dumitru Mardari